

Prší aneb i drsnější brečí František

Prší.

Kapy kapy na okapy

Zahrajem si na žirafy

Po žebříku lezem zdola

Vedle nás se dělá duha

Odlepím se patami

A už koukám nad mraky

Takhle si pobrukoval veselou písničku malý Pepíček. Toto dítě ještě velice raného školkovského věku zrovna koukalo z okna, po kterém stékaly čůrky vody, která již určitou chvíli padala z nebe.

Nebe bylo šedé. Jen kdesi v dálce prosvítalo modré nebe, ale pro Pepíčkův zrak to bylo až přespříliš daleko, tudíž si tuto skutečnost vůbec neuvědomoval a dál jen sledoval obrazce, co voda vytvářela na okně svými klikatými potůčky.

Pepíček neměl na počasí nějaký názor. Zkrátka si jenom nemohl hrát venku. Ale že by se ho bál, či z něj měl radost. To ne. Takovými malichernostmi se nezabýval a tak se jen kochal – i přes skutečnost neznalosti tohoto slova.

Když tu náhle...

PRÁSK!

Podivný a pro Pepíčka naprosto nepochopitelný jev právě prořízl nebe svým nepravidelným tvarem, bílým světlem ozářil nejbližší okolí tohoto sídliště, kde bylo toto dítě jedním z nejmladších obyvatel. A dozajista nebyl jediným z těchto maličkých človíčků, kterého naprosto oslnil... a následná rána vyděsila.

Pepíček povyskočil do vzduchu a dal se do pláče. Začal volat maminku a rozběhl se po bytu svého rodiče hledat. Stále volaje maminku ji konečně našel. Chytil se jí za nohy a usedavě plakal.

Copak se stalo, ptala se ona.

A on jí vysvětloval tu ránu, to světlo, to, co ho vyděsilo. Nebylo mu ale dosti rozumět.

No no no, chlácholila ho maminka, držíc ho a něžně chovaje v náručí, to byl jenom blesk.

Pepíček nechápal. Možná byl až moc oddaný pláči. Proto maminka pokračovala ve vysvětlení. Víš, to je tak, občas, když prší, tak si zkrátka jenom potřebuje nebičko ulevit od té všechny vody, co v něm je. Ale občas toho má v sobě až moc. Má moc energie. Jako ty občas. Vid' Pepíčku, jak tu občas zlobíš. Tak mraky to mají podobně, jenom ty nemůžou zlobit. Tak nám naděli takovýto blesk.

Ale neboj se. Nikomu nechtejší ublížit, obzvláště ne tobě. Ty přeci taky nechceš nikomu ubližovat tím, že si hraješ, ne? Usmála se.

Pepíček ve svém pláči ustal. Utíral si vlhká očka a pobíral všechny nové informace. V duchu přemítal – aniž aspoň tušil, co takové slovo znamená.

Vid'?

Maminka se znovu usmála a popohodila si Pepíčka v rukou. Ten se už taky konečně usmál.

Tak už se smáli oba a vše bylo opět v pořádku.

At' si klidně zlobí blesky

Nic nedělají, nám je hezky

Jen si svitnou nad domy

Na to mají totiž vlohy

My si radši zazpíváme

A tu bouřku vydržíme

Pepíček měl školku rád. Měl tam své kamarády Matěje, Ríšu a Davida, Fanouška a Venouška, Kubíka a Pavlíka, Vojtíka či Filípka, no a s těmi všemi si vždycky hrál. Měli tam své hračky, jako třeba autíčka, stavebnici, malé míčky a i velké balóny – tedy, teď už jenom jeden - nebo třeba taky švihadla. No, zkrátka, měli toho tolik, že ani pořádně nevěděli, co všechno. Učitelky byly moc hodné a hrávaly si s nimi.

Do školky ale chodil i jeden Gabriel, zvaný Gába. Tento klučík, jak to tak zkrátka vždy někde a nějak musí být, byl jedinou vadou na kráse celé školky.

Ve zkratce, krom toho, že měl dosti krátké vlasy, že mu bylo přes tenkou dětskou kůžičku ještě málem vidět na lebku, tak třeba Pepíčkově kradl autíčky nebo třeba plyšáky, sem tam mu snědl svačinu, nebo ho dokonce praštil. No a to docela bolelo, i když tedy čerstvě čtyřletý Gabriel nebyl zrovna nějaký šampion v boxu. Spíš jím nebyl vůbec, ale o to nejde.

Pepíček se na něho pokoušel nemluvit a vyhýbat se mu. To ale na druhou stranu nebývalo tak těžké, když vezmeme mezi fakta skutečnost, že když si Pepíček hrával se svými kamarády, Gabriel se k nim nepřibližoval.

Když se na to ale podíváme z Pepíčkovy perspektivy, musíme mít na mysli fakt, že když si hraje, nedává si pozor na to, zda u toho Gabriel je nebo není. Když je ale sám, Gabrielovu přítomnost, obzvláště když mu třeba Gabrielova dlaň zrovna dopadá na záda, si uvědomuje velice dobře.

Proto mu přišlo, že mu Gabriel dělá neustále něco. A to ani tento jeho nepřítel nemusel být ve školce.

Pršelo.

Pepíček vstal od autíček, se kterými si hrál společně s Matějem, Ríšou a Davidem. Držel si ruce na rozkroku a přešlapoval z nohy na nohu.

Oni se zeptali, co se děje a on jim řekl, že potřebuje na záchod. Potom rychle odběhl.

Doběhl k velkým bílým dveřím, které měli kliku poněkud níže, než normálně takové dveře mívají, ale nad tím nepřemýšlel, otevřel je a vběhl do místnosti za nimi. Tam očima bystrýma jak sokol – což byl mimochodem jeho oblíbený pták – ihned našel volný záchod – nutnou podotknout, aniž bychom snad nějak chtěli zesměšňovat Pepíčkovu bystrost, ale všechny záchody v místnosti byly neobsazeny – a vydal se k němu.

Když vykonal potřebu, vydal se k umyvadlu a umyl si ruce, které pak utřel do svého ručníčku s obrázkem velryby.

Náhle uslyšel tenké vzlykání.

U východu se potočil. Už byl na odchodu, ale zajímalo ho, kdo to tak pláče a smutní. Chtěl zkrátka vědět, kdo to je, tak se zeptal.

Pláč utichl. Respektive byl potlačen. Dotyčný se pokusil svou malou ručkou zacpat svojí malou pusinku, ale nešlo to. Zkrátka brečel dál, jen trochu tlumeně a s poslintanou dlaní.

Venku zahřmělo.

Pepíček se dál ptal, kdo to je, ale nedostával odpovědi. Tak se pomalu vydal kupředu, najít tu osobu, co tady na záchodech brečí. Došel k zavřeným dveřím a otevřel je.

Byl za nimi Gabriel. Choulil se v rohu a plakal. Držel se ručičkou za nožičky a druhou ručičkou se chytil za pusinku, aby potlačil zvuk svého brekotu. Což ale nezabíralo, jak již víme. Pokoušel se schovat Pepíčkovu pohledu, ale zkuste si to, v kabině, kde je pouze toaleta a papír na utření. Jednoduše, nebylo kam se schovat, tak to po chvíli vzdal.

Pepíček chvíli váhal, ale zrak neodvracel. Nenapadlo ho to. Co ho ale napadlo, na to se zeptal, totiž, co že se to Gabrielovi děje. Ten se mu pokusil, zajíkaje se, že prý nic, ale Pepíček mu nevěřil.

Venku opět zahřmělo. Gabriel povyskočil a po tváři mu kanuly další slzy.

Takhle to bylo, totiž Gabriel se bál hromů a blesků.

Pepíčkovu to už došlo, ale radši se ho ještě zeptal, zda-li je to pravda. Gabriel nejdříve kroutil hlavou ze strany na stranu, jakože ne a že se Pepíček mýlí, ale nakonec se pohyb přerodil na přikyvování k potvrzení Pepíčkovu úsudku.

Pepíček zapřemýšlel. Ozval se další hrom. Gabriel se přimáčkkl ke svým nožičkám o to silněji.

No a tak si k němu Pepíček přiklekl, pomalu se k němu dobelhal a obejmul ho. Gabriel, lehce překvapen, povolil.

Říkal Gabrielovi jako třeba to nic, neboj, to si jenom mraky potřebují zazlobit, ale neboj, nikomu nechtějí ublížit, vždyť když zlobím třeba já, a to že to někdy potřebuji taky, nechci nikomu ublížit, no a mraky jsou stejné, takže vůbec není čeho se bát, jasně, udělají ránu, ale to mi přeci děláváme občas

taky, třeba učitelky se leknou, ale nezačnou z nás brečet, navíc se neboj, celá školka je tady s tebou a nikdo nechce, aby se ti něco stalo, no a tak dále. A Gabriel ho poslouchal a taky ho obejmul, a řekl: „Děkuju...“

Pepíček řekl, že nemá zač a potom ho Gabriel ještě oslovil: „Kamaráde...“

A Pepíček mu to přikývnutím potvrdil.

No a tak se stalo, že se Gabriel přestal bát bouřky. Taky přestal ubližovat Pepíčkově a všem ostatním. Dokonce naopak, takhle se stalo, že se k Pepíčkově skupince kamarádů, mezi nimiž jsou Matěj, Ríša a David, Fanoušek a Venoušek, Kubík a Pavlík, Vojtík či Filípek, přidal teď i Gába sám. Takže aby to bylo jasné, teď byli ve skupině Pepíčkových kamarádů Matěj, Ríša, David, Fanoušek, Venoušek, Kubík, Pavlík, Vojtík, Filípek, no a hlavně Gábík sám.

Tímhle se pochlubil své mamince a ta se jen usmála a řekla, že je to tak dobře a že je šikovný.

Konec